

дома си, намѣстваше се въ нѣкое забутано мѣсто и тамъ се отдаваше на четене. Десетгодишенъ той бѣше прочелъ много книги, нѣкои отъ които не всѣки възрастенъ би разбралъ; повечето отъ тѣзи книги бѣха технически и по естественитѣ науки. Станалъ дванадесетгодишенъ, Алва отиваше въ градската библиотека. Когато стѣпи за прѣвъ пѣтъ въ библиотеката, прочитѣ му се разиграха при толкова много книги, наредени по рафтоветѣ предъ него. — „Всички ще прочита“ — реши той, и помоли да му се даде най-крайната на долния рафтъ. — „Коя именно искате? — попита библиотекарьтъ, — кажете ѝ заглавието“. — „Азъ още самъ не зная какъ се казва тя; ето онази!“ — посочи Алва съ прѣстъ. Библиотекарьтъ сви рамене и даде исканата книга. На другия день, връщайки прочетената книга, Алва поиска следващата следъ нея, втората отъ края. Следъ това прочете третата, четвъртата и т. н. По такъвъ начинъ той прочете внимателно толкова книги, колкото имаше на рафта, дълъгъ 5 метра. Книгитѣ бѣха най-разнообразни. Между тѣхъ имаше дори и нѣкои отъ съчиненията на Нютона. Следъ като прочете тия 5 метра книги, Алва разбра, че ако продължава да чете сѣ тѣй безразборно, нѣма да има голѣма полза. Затова продължи да чете, но сега почна да ги избира, като предпочиташе книги изъ техниката и художествената литература.

II.

Работитѣ на бащата не отиваха добре. Единъ день той каза на сина си: „Хайде, друже, самъ изкарвай хлѣба си!“ И го наредилъ вестнико-продавачъ въ влака. Алва не изгубилъ куражъ. Получилъ отъ баща си малко пари за първо